

РЕШЕНИЕ

№ 427

гр. София, 04.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-IV-Д, в закрито заседание на четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Цветомира П. Кордоловска
Дачева
Калина В. Станчева

като разгледа докладваното от Цветомира П. Кордоловска Дачева Въззивно гражданско дело № 20221100501343 по описа за 2022 година

Производството е по реда е по реда на чл. 435 и следв. от ГПК

Образувано е по жалба на адв. Н. Х. като пълномощник на вискателя Н. Н. Д. срещу отказа на съдебния изпълнител В. М. с рег. № 860 на КЧСИ да извърши поисканото изпълнително действие по изп. д. № 20218600401678, а именно – да наложи заповест за вземанията, които длъжникът ЗД „Б.И.“ АД има към третите лица застрахователни брокери „Е.Д.А.Г.“ ООД, „А.Е.Д.И.Б.“ ООД и „Т.И. – З.Б.“ ЕООД.

Жалбоподателят поддържа, че съгласно чл. 442 от ГПК вискателят може да насочи изпълнението върху всяка вещ или вземане на длъжника. Излага, че несеквестируемостта по чл. 444 от ГПК касае само физически лица и поради това не може да брани застрахователното дружество – длъжник, който е юридическо лице. По отношение на разпоредбата на чл. 306, ал. 2 от КЗ са развити съображения, че същата цели разграничаването на имуществото на застрахователя от това на застрахователния брокер, че в тази връзка застрахователните премии са средства на застрахователя, а не на брокера и поради това е допустимо принудителното изпълнение да бъде насочено спрямо тях. Моли обжалваният отказ да бъде отменен.

В срока за отговор длъжникът по изпълнението ЗД „Б.И.“ АД

оспорва жалбата по съображения, изложени в депозираното възражение.

Частният съдебен изпълнител В.М., рег. № 860 на Камарата на ЧСИ, чието действие се обжалва, е изложила мотиви съгласно чл. 436, ал.3 ГПК, в които поддържа, че отказът ѝ да наложи запори върху вземанията на длъжника от трети лица – застрахователни брокери е съобразен със становищата на КФН и КЧСИ, според които подобно налагане на запори не е добра практика, макар да ѝ е известна съдебна практика, според която няма пречка премиите, дори и платени на застрахователния брокер, да бъдат запорирани, доколкото са предназначени за застрахователя.

Жалбата е депозирана в срок, от легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията на настоящия въззивен състав са следните:

Изпълнителното производство е образувано по молба на вискателя Н. Н. Д. въз основа на изпълнителен лист от 01.12.2021 г. по т. д. № 84/2020 г. на Окръжен съд – Добрич и в.гр.д.№ 317/ 2021 г. на Апелативен съд – Варна, по който ЗК „Б.И.“ АД е осъдено да плати сумата 1162.30 лв. , както и сумата 397.71 лв. С молба от 12.01.2022 г. вискателят е поискал съдебният изпълнител да наложи заповор на вземанията, които длъжникът има от трети лица, а именно застрахова-телните брокери „Е.Д.А.Г.“ ООД, „А.Е.Д.И.Б.“ ООД и „Т.И. – З.Б.“ ЕООД. На същата дата до вискателя е изготвено съобщение, без дата на връчването му, с което така формулираното от него искане е оставено без уважение.

Съгласно чл. 435, ал. 1, т.1 от ГПК вискателят може да обжалва отказа на съдебния изпълнител да извърши исканото изпълнително действие. Отказът е законосъобразен, ако извършването на поисканото изпълнително действие противоречи или на изрични правни норми (какви са тези, ураждащи несеквестируемостта, например), или на добрите нрави. В настоящия случай отказът на съдебния изпълнител да наложи заповор на вземанията на длъжника към трети лица – застрахователни брокери, е правилен. На първо място, вземанията, върху които вискателят е поискал да бъде наложен заповор, не са достатъчно индивидуализирани – по размер, по време на възникване, по съдържание, страни и пр. На следващо място, в случай, че вискателят е искал заповорът да бъде насочен върху специална клиентска сметка по чл. 306, ал. 1, т.2 от КЗ (върху капитала по т.1 на чл. 306 КЗ заповор не може да бъде наложен, тъй като това имущество не е собствено на застрахователя като длъжник по изпълнението, а на самия З.Б.), то недопустимостта на заповора следва пряко от разпоредбата на чл. 306, ал. 2 от КЗ, съгласно която паричните средства по клиентската сметка по чл. 306, ал. 1, т.2 КЗ не подлежат на заповорване. С оглед специалното предназначение на тези средства – да служат само за разплащане чрез прехвърляне на платени премии или обезщетения, тези средства не могат да служат за общо обезпечение нито на кредитор на застрахователя, нито на кредитор на

застрахователния брокер, респ. вискателят не може да насочи изпълнението върху тях, нито да получи удовлетворение от същите. По изложените съображения настоящият състав не споделя съдебната практика в обратен смисъл, която му е известна. Жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на адв. Н. Х. като пълномощник на вискателя Н. Н. Д. срещу отказа на съдебния изпълнител В. М. с рег. № 860 на КЧСИ по изп. д. № 20218600401678 да наложи заповест за вземанията на длъжника ЗД „Б.И.“ АД към третите лица - застрахователни брокери „Е.Д.А.Г.“ ООД, „А.Е.Д.И.Б.“ ООД и „Т.И. – З.Б.“ ЕООД.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____